

Till Ålands män och kvinnor!

"Folkets Dagblad Politiken" i Stockholm skrev den 23. juni 1920 följande i frågan om Åland:

Politikens redaktion har i anledning av den finska regeringens våldsåtgärder sökt få veta vad man inom den revolutionära finländska arbetarrörelsen tänker i Ålandsfrågan. Som svar har följande skrivelse ingått:

Till redaktören för Politiken, hr Z. Höglund.

Ärade partivän!

Vi anse det viktigt, att man såväl för det svenska folket överhuvudtaget som särskilt för ålänningarna rentvår den finska arbetarklassen från den skam, som de vitfinska regerande partiernas chauvinistiska undertryckningspolitik gentemot Åland ådragit Finland. När vi i Finland inte ha ens den elementäraste yttrandefrihet, be vi Eder å våra vägnar offentliggöra den skarpaste protest i anledning av den finska regeringens våldspolitik mot ålänningarnas rätt och rättvisa strävan. Denna politik är ett uttryck för samma terror, som den finska regeringen utövar mot Finlands arbetande folk. Flertalet av Finlands befolkning understöder icke den chauvinistiska politiken mot ålänningarna. Endast skenbart ser det så ut emedan det vita terror-systemet i Finland förhindrat folkmeningen att finna uttryck varken inom eller utanför riksdagen. Vi kunna försäkra Eder, att bakom det försvar för ålänningarnas rätt, som vid senaste riksdag representerades endast av minoriteten inom den socialdemokratiska fraktionen, står faktiskt den finska arbetarklassen. Och skulle nu politisk medborgarfrihet råda i Finland, skulle man där få se en storm av förbittring resa sig från det arbetande folkets sida mot vitfinnarnas våld. Ehuru den finska arbetarklassen ännu icke har tillräcklig kraft att i handling bistå ålänningarna, så är det säkert att så snart folket skaffat sig frihet i Finland, skall även slutuppörelsen ske med Ålands fiender.

Ålänningarnas krav på självbestämmanderätt är berättigat och klart. Frambär till dem vår hälsning, att de skall modigt styra rakt mot målet och omsätta sin rätt i handling. Varje rättvis fordran av folket, så ock av det åländska folket, kan för närvarande gentemot den regerande klicken i Finland genomdrivas endast genom uppoffrande verksamhet. Det är blott en föfång och skadlig tidsspilla att vänta ett bifall från denna regeringsklicks sida till ålänningarnas fordran på självbestämmanderätt. Av den kan man vänta lika litet förstånd som humanitet. Bäst är att ålänningarna utan vidare i praktiken öppna fri samfärdsel med det svenska folket, utan att bry sig om den finska regeringens hotelser, förbud och repressalier. Genom att de sålunda själva göra ett fulbordat faktum av sin samhörighet med det svenska folket, föra de bäst sin sak framåt. Låt den finska regeringen visa sina tänder, så som den gör mot vår revolutionära arbetarrörelse! Enskilda personer kan den väl ännu någon tid häkta, några måhända även döda i finska fängelsehålor, och t. o. m. om den enligt sina bekanta barbariska metoder piskar ihjäl enstaka förkämpar för folket, kan den på sådant sätt inte hindra folkets rättvisa sak, utan tvärtom.

Krig vägar den icke börja. Men skulle den med hjälp av sina skyddskärer fördrista sig därtill, så skulle utan tvivel flertalet av den finska arméns soldater hellre offra sitt liv i kamp mot de finska förtryckarna än mot ålänningarnas rätt. Detta skall förvisso snart framträda jämväl bland de soldater som förläggas till Åland.

Det slutliga mellanstatliga ordnandet av den åländska frågan skall naturligtvis ske i samförstånd med Rådssyssländ.

Men framgången av ålänningarnas sak beror närmast därpå, huru energiskt det åländska folket självt nu sätter i verkställighet sitt beslut.

H. Hurmevaara.
O. W. Kuusinen.

J. H. Lumivuokko.
Arth. Usenius.

Allan Wallenius.